

Gruppenbild från släktpicknik i Platte

Rapport från Spinnel-Annas USA-resa 2000

Lennart Stensson

Rapport från Spinnel-Annas USA-resa 2000.

Min högst personliga dagbok från släktresan
Lennart

Efter en kväll där flertalet av resenärerna sett på EM-finalen i fotboll på Good Morning Hotel vid Arlanda, möttes vi vid incheckningen. Planet skulle avgå 06.40, och vi skulle mötas i god tid. Efter ett visst strul kom vi så iväg till Amsterdam. En överbokning gjorde att vi var några som fick ”stand by”-biljetter, trots confirmation. Trots allt kom vi dock alla iväg och fick en lugn och behaglig färd till Minneapolis. Där blev gruppen försinkad, då 6 resväskor inte fanns med bland bagagen och anmälan om förlust tog en hiskelig tid. Vi möttes av Ann-Christin Moonen, uppväxt i Minneapolis men med svenska föräldrar, en mycket kunnig guide med en härlig svensk-amerikansk dialekt. Hon såg till att vi kom till rätt hotell och kunde inkvartera. Hotellet ”Best Western Downtown” låg i centrum av Minneapolis men hade ingen egen restaurang, vilket gjorde att en hord hungriga svenskar gick ut för att prova det amerikanska köket. Detta blev dock svårt, då 3 juli är dagen före 4 juli – nationaldagen- allt var i princip stängt! Efter en lång promenad i en folktom stad, hittade vi dock ett varuhus med några ”fast – food”-ställen. Tack och lov! Några hade även hittat en pub som var öppen och kunde berätta om en kall öl!

Johan konstaterar att sängen verkar skön

4:e juli – nationaldag!

Oskars väska hade anlänt på morgonen, nu saknade vi bara fem kollin!

Vi började dagen med en rundtur i Minneapolis och St Paul. AnnChristin berättade om den nya stadskärnan, helt förändrad sedan vår förra resa (1980), och tog oss vidare ut i bostadsområdena runt staden. Amerikanerna vill bo i egna hus, och de äldre bostadsområdena var fantastiska att se på med lummig grönska och stora tomter. Minnesota är ”landet med 10000

Glasspaus i Hiawataparken

Ann-Christine Moonen, vår guide

sjöar”, och de sjöar som fanns i Minneapolis användes som rekreationsområden och lungor för stadsborna. Parker och promenadvägar överallt, med plats för familjepicknik. Vi stannade till vid en park där Hiawata med fästmö hade fått en staty som minne. (Han tog sin käresta från en annan indianstam, vilket gav pro-

blem till en början men kunde sedan ena stammarna. Kommer du ihåg serien om Lille Hiawata??)

Carl Milles imponerande indianstaty

Bussresan fick ett ovanligt slut; Britt Lundgren hade försynt frågat om någon ville komma på picknik hemma hos henne. Hon hade väl tänkt sig en liten grupp – men femtio personer kände sig manade att anta inbjudan!

*Britt Lundgren,
vår värdinna*

En stor buss svängde alltså upp framför villan och ut välldes en hord hungriga släktingar. Britt hade tagit hjälp av mor, syster, den korvgrillande sonen Eric och övrig nära släkt – och de utspisade hela gruppen med hamburgare, korv, dricka, sallad, bröd, kaffe och kakor – en riktig festmåltid! Tack Britt!!

Ungdomarna i gruppen fick en tur ner till St Paul för 4:e juli firande, och bildade sedan en egen programgrupp – härligt!

Vi måste så småningom tacka för oss, och bussen tog

oss tillbaka till hotellet (chauffören ställde upp och hade nog sin lyckodag – alla betalade taxipris för färden till hotellet).

I St Paul stannade vi till i stadshuset och fick möjlighet att titta på Carl Milles enorma staty i vit Mexico-marmor, en hyllning till de indianstammar som tidigare fanns i området. De Snobbenstatyer i olika former som prydde stadens gator påminde om att seriens skapare, Schultz, bodde här.

Vi gjorde även en rundtur i Capitolum, ett fantastiskt vackert Houses

of Parliament, där staten Minnesotas styre huserade. Utanför hade redan festligheterna startat, och en massa människor strövade omkring bland stånden.

Karl och Snobben

En busslast lunchgäster anländer

Hela trädgården full med släktingar

Efter en dusch och lite avslappning tänkte vi fira nationaldagen nere vid Mississippi, liksom de flesta stadsborna. Några gick dock först på basebollmatch i den stora domen – en besvikelse då hemmalaget fick storstryk! Längs floden fanns en massa stånd och jag trodde att det var som i

Massor av människor och musik

Chicago där alla olika befolkningsgrupper hade serveringar och restauranger där man kunde prova på alla möjliga sorters mat. FEL! Stånden hade bara försäljning av prylar, inte mat och dryck! Vi hittade dock en restaurang, fick veta att vi kunde få bord om en timme, så vi tog en öl och väntade, länge! Så småningom fick vi dock vårt bord och skulle beställa; nytt besked – maten kommer tidigast om en timme! Då skulle fyrverkeriet över älven redan ha varit, så vi avlägsnade oss hung-

riga. Fann en kö till en korvkiosk, och nationaldagsmiddagen bestod av tre varma korvar - inte vad jag hade förväntat mig.

Fyrverkeriet var roligt att se på, likaså alla de människor som samlats på bron där vi stod. Mötte vår son Johan som kom från basebollmatchen – hungrig, uttråkad. Gjorde ett stopp vid midnatt på en bättre restaurang där han kunde få en pizza, och sedan vandrade vi hem i sommarvärme och "höstmörker". Johan hämtade sin bräda, och tog en liten tur utanför hotellet innan vi kröp till sängs. Vår försvunna väska med kubbspelet hade kommit.

Nationaldagsmiddag: varm korv!

Vy över Stillwater

Onsdag 5/7

Kl 9 var vi församlade utanför hotellet och bussen dök upp, dock inte AnnChristine – ett skyfall hade gjort vägarna svårframkomliga, så hon blev något försenad. Vi kom iväg under regntunga skyar, och vårt första mål var Stillwater. Om du läst Mobergs böcker var det till den staden som invandrarna kom farande upp för floden St Croix. Härifrån kämpade de på småbåtar eller

flottar uppför älven till Taylor Falls, där ett vattenfall gjorde älven ofarbar. Stillwater var en vacker liten stad med en gammal berömd bro; den hade ett helt brospann som hissades upp när

någon flodångare kom. Ett populärt ställe för denna typ av båtar, det låg närmare 10 st för ankar vid staden. Vi svängde runt med bussen upp på bergssidan och fick en underbar vy över staden, innan vi gjorde en liten shopping- och kisspaus. 1985 hade det varit en häftig vårflod som hotade att dränka staden - alla, tom fångarna på fängelset, måste hjälpa till att valla in och man lyckades klara stadskärnan.

Informationsskylten i Taylor Falls

Vi följde sedan floden uppströms, ett härligt park-område fanns på båda sidor om vattnet och floden var här omtyckt för bland annat kanoting, vilket jag kan förstå!

Nästa stopp var i Taylor Falls, där en minnestavla berättade om de svenska nybyggarna som etablerade sig där. Vi tog några kort på forsen och tog en promenad upp i stan för att köpa glass, en mysig liten stad – eller by.

Lunch i Scandia

I Scandia gjorde vi ett stopp för lunch – AnnChristine hade här förbokat lunch i en kyrka, mycket praktiskt – vi blev serverade köttbullar, sill och potatis av några svenskättlingar. Det smakade så bra att vi tömde faten! Nedanför kyrkogården hade man lyckats göra en hembygdsgård med olika byggnader. Prästbostaden sedan nybyggartiden, ett nybyggarhem och den första kyrkan var bl.a. be-

Kristina och Karl-Oskar i Lindstrom

Svenska gruppen framför Moberg på cykel

varade. Vi fick en genomgång i kyrkan av historiken och guidades sedan runt i de olika byggnaderna. Det var intressant att se hur likt det var ett hembygdsmuseum hemma i Svedala.

I Lindstrom blev det ett naturligt stopp vid statyn av Karl-Oskar och Kristina, och vi satte oss även under statyn av Vilhelm Moberg på cykel.

Han bodde och verkade här i många år och cyklade omkring bland de gamla svenskätlingarna, intervjuade och samlade berättelser som fick ligga som grund för hans böcker. Det hus han pekade ut som Karl-Oskars hus och lät berättelsen vila runt har nu flyttats 500 m och ställts upp på en vacker plats med utsikt över Chi-ti-kaka-sjön. Smålandsättlingar tog emot och berättade om huset. Gården är nyrenoverad och inrett som museum, och på tunet står ett astrakan-äppelträd. Vid sjökanten ligger en gammal kyrkogård halvt överväxt, och det vanliga är att besökare undrar var Kristinas och Karl-Oskars gravar är. Så levande är dessa personer beskrivna, att trots att man vet att de är fantasifigurer förväntar man sig att finna deras gravstenar!

Nya Duvemåla

Efter en intensiv dag...

mötte sedan Carol Pogue och hennes pojkvän. Vi stoppade i oss en traditionell amerikansk burgare och klev in i deras bil för en snabb färd genom Minneapolis. Stannade utanför ett HD-café, gick in och kände oss som hemma bland skinnkläder, hårflätor och tatueringar - man har ju en Autoped hemma. Ett bra rockband underhöll, det var svårt att föra ett samtal men stämningen var på topp!

Torsdag 6/7

Avfärd 08.00 för en 70-milafärd i buss. Den kvinnliga chauffören såg ut att vara i 20-årsåldern, men var i själva verket 45, mycket pratsam. Vi åkte HW169 och väg 60 för att så småningom komma ut på Interstate 90. Gitarren kom fram, och vi repeterade de sånger vi borde kunna sjunga. Berättade lite om historien runt landet vi passerade och skulle till. Gjorde några korta stopp för glass och kiss - bl.a i Madelia, en liten stad där invånarna lyckades fånga Younger Bothers, några av rånarna i Jesse James' gäng.

Väggmålning av dramat i Madelia

I bussen på hemväg till hotellet tog den stora tröttheten överhanden, och nästan alla passade på tillfället att slumra en stund. Efter en snabb dusch tog vi bussen ut till Mall of America, världens näst största shoppingcenter (West Edmonton Mall är störst). Håkan och Margareta var intresserade av en lampaffär, men konstaterade att de hade bättre sortiment hemma. Vi strövlade runt hela plan 2 och

Lunchstoppet blev i Sioux Falls, där man kunde välja mellan ett otal vägkrogar. Åkte sedan till vattenfallen som gett staden sitt namn, och strövade runt och beundrade vattnets slipande kraft, och trots att det nu fanns ett kraftverk gav spillvattnet ett mäktigt intryck. Måste ha varit häftigt en gång i tiden. Undrar var farfar (som bodde här vid förra sekelskiftet) och hans kusiner höll till??

Vattenfallen i Sioux Falls

Vi hade beräknat ankomsten till 17.00, och precis klockan fem stannade vi utanför Community Building i Platte. Incheckningen var redan på gång med anländande amerikaner, och det var en skön känsla att återse så många bekanta ansikten! Våra värdfamiljer tog emot och efter många kramar och hälsningar spred vi ut oss över bygden. Rena Johnson tog genast hand om vår familj, och förklarade att vi som vanligt skulle bo hos henne. Hon var sig

John L Johnsons hus där vi bott vid alla släkträffar

verkligen lik! Sonen Jeff dök upp, han hade lämnat ena sonen på scoutläger, och skulle tillbringa helgen med oss. Min kusin May McCaskell hennes dotter och Carol kom nästan samtidigt som oss, hade åkt i tre dagar från British Columbia! Roligt att träffa dem, Carol hade jag ju aldrig sett annat än på kort, hon var en härlig tjej! Efter incheckningen åkte vi hem till Rena, vi hade källarlägenheten till förfogande, svalt och skönt i den 40-gradiga värmen. Vi åkte ut och åt på en pizzeria, och träffade sedan May och Carol. Jeff tog med oss på en sightseeingtur i staden och vi gjorde

en tur till golfbanan. På en ö i sjön fanns en gammal karusell som damerna fick snurra på – undrar om Carol tyckte jag var riktigt klok?? Vi inspekterade ett nytt stall för Quarter-hästar. Stallet hade säkert 80 platser och hade en tränings-tävlingshall under tak. Otroligt fräscht, och med några av USA:s bästa hästar. Stället hade även en liten pub och matservice. Hur som helst, vi hade en trevlig kväll med underbara släktingar som verkligen fick oss att känna oss välkomna.

Fredag 7/7

Dagen började med Brunch i Community Building, och sedan hade värdfamiljerna olika program med oss gäster. Craig Johnson och hans fru Marcia, barnen Emily, John och Joshua anslöt tillsammans med Jeff och hans son

Framför Corn Palace

Preston, och vi åkte förbi till May och Carol. Dagens mål var Mitchell, en stad som vi passerade på väg till Platte. Den stora sevärdheten var Corn Palace, en osannolik byggnad som funnits sedan förra seklets början, helt inklädd i majscolvar i olika mönster och nyanser. Det var otroligt varmt, över 40°, och skuggan och luftkonditioneringen var välgörande. Vi vandrade runt och tittade på staden, Dockmuseet, Ballongmuseet, Nybyggarmuseet och kollade sedan ett nyöppnat varuhus för utomhusprylar. Det var Amerikas största postorder-

Vilken friluftsboutik!!

Lördag 8/7

Brunch i Community Building.

Dagen för den stora sammankomsten började dock tragiskt, en av släktingarna Qualm hade gett sig ut med en 4-hjuling på kvällen, och kom inte tillbaka. De fann henne senare död under fordonet. Qualms fick en jobbig dag, flera hundra människor vid lodgen, med program och mat hela dagen, och så denna olycka!

Prärievagn i Mitchell

företag i denna bransch som öppnat ett försäljningsställe, och vi konstaterade att nästan halva svenskgruppen fanns där! Kanoter till halva priset mot i Sverige bl.a. –Bitte köpte en fleecjacka för att hålla värmen?? Johan tillbringade dagen tillsammans med ungdomarna och gjorde bl.a. ett besök i hutteritkolonin strax utanför Platte, något som verkligen var intressant. Dagen avslutades med en gemensam middag i Community Building.

Brunch i Community Building

Jaktstugan, som huset numera kallas, var uppbyggt på den gamla gårdens plats, och var som ett monument av gamle Qualm. Han var intresserad av golf, jakt, fiske och jordbruk, och de olika sovrummen hade var sitt tema. Alla rum med eget bad och toalett, otroligt läckert. I fonden i allrummet en enorm öppen spis med stenar från den gamla gården. Köket hade dubbla spisar och kylskåp, och hallen hade ställ för 16 gevär. Att hyra lodgen kostade visst några tusen dollar per dygn, alltså för rika jaktturister från södern. Håkan, Margareta och de andra som bodde där kunde känna sig

Fyra musikgrupper underhöll under eftermiddagen

En het båttur på Missouriifloden

privilegierade! Efter lunch började folk samlas under trädens skugga, och tre olika band hann underhålla under eftermiddagen. Ungdomarna spelade volleyboll i värmen – hur de orkade fattar jag inte. Jag introducerade i stället KUBB, något som passade bättre och intresserade ett flertal av släktingarna. Alla familjer hade med stora kylväskor med dricka, och fast jag drack oavbrutet behövde jag aldrig uppsöka toaletten – närmare 50° i skuggan!

Vi bjöds på olika aktiviteter som inte krävde så mycken rörelse: en åktur med häst och vagn, rally med golfbilar, och båtturer på Missouri. Det sistnämnda var skönt, det svalkade av fartvinden och vi var ute över en timme – gissa om jag fick solbrända knän??

Kubbspelet introducerades

Världsmästerskapet i slätkäpp lockade inte alltför många deltagare i värmen, men vi fick några nya champions:

Flickor	Jill Olson
Pojkar	Karl Engman
Män	Rick Lefont
Kvinnor	Jenny Dvorak

VM i slätkäpp

Därefter följde uppställning för släktfotografering, där fotografen stod i skopan på en jättetraktor och blickade ner på alla Spinnel-Annas. Grillmiddagen blev en kulinarisk upplevelse. Alla släktingar från Platte hade bidragit med olika tilltugg, och det hela såg underbart ut och smakade utmärkt.

Den gamla kommittén njuter av aktiviteterna

Skönt att sitta i skuggan!

Ungdomarna fortsatte sina aktiviteter med att introducera brännboll, jag orkade bara vara med en omgång, men spelet gick hem – kanske dags att utveckla i USA? Vi satt kvar länge och samtalande med så många som möjligt innan vi återvände till Johnsons. På kvällen hann vi träna lite på programmet med May.

Grillmästarna i aktion

Ett otroligt läckert picknickbord dukas fram!

Söndag 9/7

Här stod högmässa på programmet. Vi klev in i bilarna och körde runt kvarteret – det var 100 meter till kyrkan!! Jag fick förtroendet att översätta trosbekännelsen mm till svenska, kände att vi lika gärna kunnat läsa den svenska, men so what! Högmässan började bra med en del som riktade sig till barnen, och systrarna Qualm stod för musiken.

Barnaktivitet vid högmässan

Craig och Rena

Kyrkan är onekligen en viktig social samlingsplats för människorna i Platte, staden har 9 kyrkor och det byggs hela tiden nya som skall bekostas av församlingsmedlemmarna - även prästen skall avlönas via kollekten.

Craig vid en av sina 50 veteranbilar

Jeff och Craig vid John L Johnsons grav

Efter lunch åkte vi till John L:s grav, och sedan visade Craig oss alla sina bilar, ett 50-tal bilar från

20-talet och framåt. Min gamla kärra var såld, men han hade ett 15-tal Pointiac från 34-36, så där kunde man säkert plocka ihop till en fräsch veteranare! Vi passerade den gamla farmen som numera var uthyrd, den var i stort behov av restaurering, planer fanns att göra den till en jaktstuga lik Qualms, men det fattades pengar. Sedan väntade det varma vattnet i Missouri på att svalka våra kroppar.

Söder om bron vid Snake Creek hade de gjort i ordning en härlig strand, men botten var full av småsten som fick oss att trippa försiktigt. Barfotapromenad på stranden innebar grillade fötter, så all landtransport utan skor innebar löpning med fotdopp i vattnet. Fick också se hur man skulle göra: En flytring fylldes med en kylbag med öl, sedan guppade familjen fram runt drickat, ganska praktiskt, eller hur?

Najader i Missouriifloden

Charmiga dansare

På kvällen var det middag och den stora avslutningsfesten i Community Building. Det bjöds på underhållning av olika lag, bl.a. dansade två unga flickor en cowboy-dans, och Russel Sly spelade fiol. Systrarna Qualm spelade och sjöng, och den fantastiska svenska kören gjorde ett bejublat framträdande. Jag ackompanjerade May när hon sjöng några svenska visor, och sedan hade jag prisutdelning efter slätkäpps-VM.

Strandraggare

Jag fick även tillfälle att avtacka IlaVae och kommittéerna för deras arbete och likaså tacka Darrel Luethy för hans fantastiska jobb med att skriva in släktuppgifterna på datorn. Det kändes vemodigt att säga tack och farväl, dagarna hade gått för fort!

Programmet hade varit lagomt styrt och organisationen fungerade perfekt. Verkliga höjdardagar!

Tack alla ni som gjorde detta möjligt!! Vi förstår vilket arbete som ligger bakom en sådan här släkträff, ni har varit fantastiska!

Kusiner med svenska folksånger

Måndag 10/7

Start kl 10.00 från Community Building. Efter många kramar kom vi iväg. Vi passerade Academy och förstod av alla bilar utanför kyrkan att begravningen av den förolyckade Qualm-släktingen redan skedde – helt annorlunda än i Sverige där det tar veckor att få allting klart!

Det visade sig att busschaffisen varit igång sedan 2 på morgonen, han höll på att somna vid ett flertal tillfälle under resan, så jag fick sitta och konversera för att hålla honom vaken!

Vi lämnade Charles Mix

County och så småningom kom vi ut på Interstate 90 och insåg hur otroligt platt landet är, man kunde se vägen mil-tals framför bussen.

Vid Chamberlain korsade vi Missouri och jag berättade lite om siouxindianerna och Black Hills' betydelse i historien. Pine Ridge och Rosebud Indian Reserve låg strax söder om vägen på andra sidan av White River.

Vi gjorde en kisspaus i Murdo och sedan fortsatte vi till Cactus Flat, där vi

svängde ner mot Bad Lands. Dessa fantastiska klippformationer utgjorde en gång i tiden botten i en stor saltsjö, och sedan har bergskedjeveckningar fått landet att höjas. Vatten och vind har sedan eroderat ner berggrunden och format detta månlandskap. Vi stannade till vid Cedar Pass och promenerade en stund bland klipporna, spanade efter dinosaurieskelett, köpte vykort och böcker. Vägen gick flera mil genom detta vidunderliga landskap, ändå passerade vi bara ett litet hörn av Bad Lands. Indianerna kallade området "Land Bad" – dåligt land, och det är lätt att förstå varför. Svårare måste det ha varit att med häst ta sig fram här – hur hittade man??

Bad Lands - ett fantastiskt landskap

Vi stannade för lunch i Wall. Denna lilla stad är nu en turistfälla, man gör reklam ända borta i New York : nu har du bara 400 mil till Wall Drug. Det sägs att staden började blomstra när drugstoreinnehavaren satte upp en skylt vid vägen om gratis vatten till resenärerna. Ingen luftkonditionering fanns ju på en tiden och friskt kallt vatten var verkligen lockande. När folk så stannade för att dricka gratis, passade de även på att proviantera... Nu är Wall en stad med många bra affärer med westernstuk och hyfsade priser. Vi kunde ha stannat där i timmar och shoppat!.

Med ungdomarna på lunch i Deadwood

Nu var det inte långt kvar till Rapid City och vid middagstid stannade vi vid hotellet. Nytt namn, men samma hotell vi bodde på 1980! Ungdomarna kastade sig genast i poolen, och vi gjorde en vandring ner på stan för att hitta en "glasbutik". Vinet var dyrt och den inhemska whiskyn billig, amerikanskt öl blaskigt men europeiskt mycket dyrt.

Swimmingpool - härligt!

Vi träffade May och Carol som kört samma väg, startade strax efter oss men passerade oss förmodligen vid något av våra stopp. Jag ringde till Francis Johnson, som varit med på nästan alla släktträffar, och han och Ilene kom ner till hotellet och sedan gick vi ut för att äta middag. En ombyggd brandstation var nu restaurang och ölbryggeri, och vi började med att testa sex olika sorters öl innan vi bestämde maten. Trevligt, gott och annorlunda!

Middag på Brandstationen

Tisdag 11/7

Dags för rundtur i Black Hills. Önskemål från gruppen var att få se Deadwood, något som inte var inprogrammerat från resekontoret i N.Y, förstod jag. Efter förhandling fick jag dock besked att det skulle gå bra. Vi körde genom Keystone och stannade vid de fantastiska presidentansiktena vid Mount Rushmore. Hela entrén var nu också monumental med arkadgångar som samlade blickfånget mot figurerna på bergväggen. Vi följde en guidad tur ner till Borglums atelje och fick höra historien bakom skulpturerna. Intressant, undrar vilka skulle platsa på Rödborget i Umeå; Lennart Holmlund och Margit??

Mount Rushmore, imponerande skulpturer!

Stannade sedan strax innan Custer på ett nytt matställe, här betalade man när man gick in och åt därefter så mycket man ville av alla olika maträtter och efterrätter som stod framdukade – en höjdarlunch!! Därefter blev Crazy Horse en besvikelse – bussen stannade vid uppfarten till monumentet för att vi skulle ta kort – och körde sedan vidare mot Lead. Entrekostnaden till Crazy Horse motsvarade busskostnaden till Deadwood fick jag då veta – inte särskilt meddelsam chaffis! Hur som helst kom vi över besvikelsen och gjorde ett kort stopp vid dagbrottet i Lead, världens näst största guldgruva.

Crazy Horse - hela berget i bakgrunden skall bli en staty!

Vi gjorde ett längre stopp i Deadwood så att folk fick tillfälle att shoppa, ta en öl, kaka glass eller bara känna historiens vingslag. Scener ur dramat med Wild Bill Hickock spelades upp på huvudgatan och inne på Saloon 10, där sågspånet på golvet stod i klar kontrast mot spelautomaterna!

Gatashow i Deadwood

På återvägen till RC passerade vi Sturgis, som om några veckor skulle översvämmas av en halv miljon HD-knuttar! Tänk dig en stad med några tusen innevånare, och 500000 motorecykelentusiaster!

Efter en dusch på hotellet hämtades vi av Francis i Ilenes Cadillac, en ståndsmässig resa hem till deras nya hus. Området hade en golfbana som centrum, husen skulle ha liknande husbeklädnad – någon typ av plastlaminat som var det vanligaste både i USA och Canada – och belysningen skulle vara av mässing. Inga staket och torkställningar utan tomterna skulle öppna sig mot golfbanan. Huset var otroligt läckert och smakfullt möblerat, i garaget stod Francis' vita Camaro. Nåväl, Francis syster och hennes man Bob var där, likaså Craig och Marcia, Curtis Johnson hade tagit ett break i statens affärer och tillsammans med May och Carol, Monika och Roger Grape och Staffan Lundgren förplägnades vi med Francis' grillde specilafilé och hade en riktigt trevlig kväll!

Grillmästaren Francis

Jag ringde flygbolaget och dubbelcheckade bokningarna – hade inget förtroende för NW och KLM. Fann vid återkomsten till hotellet att temperaturen i rummet var närmare 40°, luftkonditioneringen gick på max men bara het luft sprutade ut. Gick och klagade, jag hade påtalat värmen innan vi for till Francis, och fick nyckeln till ett nytt rum. Bitte hade då fått någon konstig låsning i höften och kunde inte komma upp, så vi stängde av luftkonditioneringen och öppnade fönstret. Johan hade sin metod att klara värmen – han kröp in under täcket och drog filt och överkast över sig; han sov som en stock. Vi höll till en början på att svettas ihjäl. Men sedan blev det faktiskt svalare – men då började efterdyningarna från nattklubben runt hörnet, så mycken sömn blev det inte den natten!

Onsdag 12/7

Dags för uppbrott från gruppen. Gänget på hemväg startade kl 9 från hotellet, och tilläggsturens folk skulle åka ut vid 16-tiden.

Kollade i Minneapolis att alla kom med hem, och konstaterade sedan att Minneapolis flygplats inte är min lyckoarena. Vi gick till terminalen, flyget till Buffalo skulle gå på utsatt tid, men sent omsider fick vi besked att det var fel på planet och de skulle ordna ett ersättningsflyg. Vi fick ett nytt gatenummer och traskade dit, väntade – och så kom beskedet att även detta plan var trasigt. Först med flyg nummer tre kom vi iväg, utan att ha fått kontakt med Bittes bror Crister som bilat från Toronto och väntat i timmar i Buffalo!

Avsked i Minneapolis

Hade sedan en härlig vecka i Ontario innan vi återvände till Sverige.

